

arcok figyelik a televíziót. Éppen most indult el az afganisztáni invázió.

Utolsó esténk Bejrútban. Tiszta ruha után kutatok a hátizsákban. Eszembe jut, hogy vettem egy Libanon feliratú trikót. Még a cédrusos zászló is rajta van. Felveszem és indulunk a parti sétányra. Amikor a portás meglát, szokatlanul barátságosan veregeti a vállamat. Átmegyünk a zebrán. Elsuhan mellettünk egy autó, amelyből derékig kihajol valaki és azt kiabálja - Libanon. A sétányon mindenki minket néz. Nevetnek, integetnek. Egy kávéáros No money kiáltással kínálja nekünk árúját. Három-négy fős társaságok állnak meg mellettünk és érdeklődnek, hogy honnan jöttünk és tetszik-e Libanon. Mi történhetett? Máskor is sétáltunk itt, de akkor nem tapasztaltunk ilyen lelkesedést irántunk. Alighanem a trikómon lévő libanoni zászló válthatta ki ezt a hatást.

Shiiták, szunniták, maroniták, görög ortodoxok, katolikusok, drúzok tizenöt évig harcoltak egymás ellen egy szörnyű és értelmetlen polgárháborúban, amelyről az örmények sem tudták kivonni magukat. Minden felekezetnek saját hadserege volt és úgy látszott, hogy Libanon soha többé nem áll talpra. Szerencsére nem így lett. Tizenöt év öldöklés után a különböző felekezetek rájöttek, hogy egymásra vannak utalva, hogy mindannyian libanoniak. Éjfél után indulunk a repülőtérre. A taxis kifaggat, hogy merre jártunk, jövünk-e még Libanonba.

Insallah - ha Isten is úgy akarja, válaszolom. Úgy akarta. A következő évben Szíriába mentünk és a legolcsóbban Bejrúton keresztül lehet odautazni. Újabb két napot tölthettünk ebben a barátságos országban.

A lelkem mélyén azért reménykedek, hogy harmadszor is úgy akarja. Insallah.

FIRSZ - kétszer

Utánnomás a Szabadság c. kolozsvári napilap 2003. március 5-i számából

Firsz az öreg inas Csehov Cseresznyészkertjében. Hogy mikortól? Egy alkalommal azt mondja Ragyevszkajának: „Amikor a nagyságos asszony papája még a világon sem volt, én már belső inas voltam. Mikor az a nagy jobbágyszabadítás volt, én itt maradtam a gazdámnál..., nekem nem kellett az az izé..., az a szabadság. Én megmaradtam a gazdámnál...”

Senkálzky Endre érdemes művész kétszer találkozott a szereppel.

Elsőként 1998-ban Vlad Mugur rendezésében „Ez egy nagy ajándék volt számomra. Nemcsak a szerep, hanem, hogy együtt dolgozhattam Vlad Mugurral. Fájdalmas volt, hogy 2002. november 13-án a nagysikerű budapesti előadáson már nem vehetett részt”.

A második találkozás Firszel a szatmárnémeti Harag György társulathoz fűződik, ott is Ács Alajos egykori színinövendékéhez. Ali megbetegedett, kórházba utalták, és abban a reményben, hogy felépülése után majd felváltva játszhatják, eleget tett Lőrincz Ágnes társulati igazgató kérésének, és elvállalta a szerepet. Kevés próbával belépett az Árkosi Árpád Jászai díjas rendező produkciójába.

- Nehéz volt az átállás, a két rendezői elképzeléshez való alkalmazkodás?

- Két különböző víziót éltem át. A Vlad Mugur féle rendezésben Firsz halála abban a gyerekágyban következik be, amelyben generációk feküdtek. Rám teszik az utazócsomagokat, így nem vesz észre senki. Árkosi Árpád rendezésében a gyermekszoba játékszerei közé vonsozolja magát, és ott mondja el ezt a szöveget. „Lefekszem egy kicsit ide..., s amint oda lebukok erőtlenül: hej, nincsen már neked erőd, öregem! Semmi sem maradt, semmi bizony... hej, te ügyefogyott!”

- Hány éves lehet Firsz?

- Csehov szerint 87 éves. Amikor én Szatmárnémetiben átvettem a szerepet, a 88-at is betöltöttem. A szerep szerint még az utolsó percekben is az a gondja Firsznek, hogy vajon a „fiatalúr” - Leonyid Andrejevics - felvette-e a bundáját, vagy a könnyű felöltőjében ment el.

- Hogy érezte magát a szatmári társulatnál?
- Eltekintve attól a fájdalmas eseménytől, hogy végül is nekem kellett eljátszanom Firszet, nagyon kedves tanítványom és kitűnő színész kollégám, Ács Alajos helyett, örömet és felüdülést jelentett együtt játszani annyi sok ígéretes fiatalal. A közönség pedig telt házat biztosított mind a 12 bérletes előadásra.
- Ha nem csalódom, ez az utolsó szerepe, amelyet műsorán tart Senkálzsky Endre?
- Nem csalódik. Sajnos, Kolozsvárt nem játsszuk már a Cseresznyéskertet, mert a Ranyevszkáját alakító Stief Magda Németországban él. Bár eddig 48 előadást játszottunk stúdiószínpadon, még volna iránta érdeklődés. Így a 72 éves tanítvány-kollégám emlékére történt „beugrásom” egyelőre az utolsó.

S. Muzsnay Magda

Az Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület 2002 évi pénzügyi beszámolója (eFt)

2001 évi pénzmaradvány	717
Összes bevétel	5623
Bevételek részletezése	
Támogatások összesen	5266
Országgyűléstől	600
MEH Informatikai Kormánybiztosság	333
Nemzeti Kulturális Örökség Min.	400
Nemzeti Kulturális Alapprogram	300
Városi és kerületi Örmény Kis. Önk.	3193
Főv. Önk. Esélyegyenlőség Alap	300
Humanitás Civitatis Alapítvány	100
Egyéni támogatások	40
APEH 1 %	190
Országos Örmény Önk.	0
Tagdíjbevétel	102
Egyéb bevételek	65
Összes kiadás	3801
Szem. juttatás és járulékai	0
Dologi kiadás összesen	2454
Dologi kiadások részletezése	
Közüzemi díjak(gáz, víz, villany, stb.)	0
Fejlesztés, beruházás	776
Bérleti díj/rendezvény	123
Kommunikáció (Posta, telefon)	472
Útiköltség és szállítások	532
Egyéb dologi	551
Kulturális projektek (rendezvények, könyvkiadás, támogatások, stb.)	1347
Maradvány 2003 évre	2490

Az EÖGYKE 2002. évi tevékenységéről a szöveges beszámoló a Füzetek 2003 februári számában található.